

Marijana pravi: »Kako se moreš smejati in tako dobre volje biti? Tvoj jerbas je ravnotako težak kakor moj, a ti nisi močnejša od mene.«

Urša odgovori: »Priložila sem v jerbas neko skrivno zeljce in komaj čutim, da kaj nesem. Stori tudi ti tako!«

»Joj!« pravi Marijana, »to zeljce je gotovo jako drago. Rada bi si tudi jaz olajšala z njim svoje breme; povej mi, ljuba moja, kako se li imenuje to zeljce.«

Urša odgovori: »To drago zeljce, ki olajšuje vse težave, se imenuje: potrpežljivost.«

Dà, to zeljišče bi moral vsakdo prav dobro poznati, ko bi tudi ne poznal nobene druge rastline. Tako naj razrahlja in pripravi svoje srce, da bo bujno uspevalo v njem to čudežno zeljce, ker to je dovolj izkazana resnica, da brez potrpežljivosti ne more biti srečen noben človek na tem svetu.

Pojdimo se pogovarjat!

Pojdimo se pogovarjat, da bomo veseli!« Takó smo si rekli nekdam otroci doma. »Tja na peč pojdimo, stisnimo se tesno drug k drugemu in si pripovedujmo, kar mislimo sami pri sebi — popolnoma natihoma... Zato, da bomo vedeli, kaj mislimo, zato se pojdimo pogovarjat...«

In šli smo na peč, na tisto toplo, prijazno peč. Počenili smo drug poleg drugega in smo se jeli pogovarjati vsemogoče. Vsak je razkrival svoje mladostnih sanj polno srce. Vsak je govoril, a tiho in kakor v strahu, da ne bi podrla kaka glasna beseda skrbnozloženih stavkov in pogovorov, ki jih je narekovala otroška duša. V nas vseh je rastlo hrepenenje in naša domišljija, velika kakor je bila, se je vzpenjala do oblakov, do sinjega neba...

Mladost je odsevala na njih nežnih, smehljajočih licih, neskrbno veselje in daljno hrepenenje v porednozročih očéh: sedele so druga ob drugi, lica tik lic, zlate kodre las v neredu, pa so se pogovarjale šepetaje med seboj. Zdenka, ki se je bila naslonila z glavico na Cilkino ramo, je imela modre oči, široko odprte, tako, da se je zrcalila v njih živa Katinka, ki je sedela kraj Lojzičke. Metka je dihala narahlo in je odpirala in zapirala enakomerno temne trepalnice, poslušala je pazno Marico in se je ozrla tuptatam začudeno v njene lepe oči. Na vseh obrazih se je poznalo: z nemirnim hrepenenjem so poslušala mlada srca in so drhtela koprneča, da bi prišla tudi sama s svojimi mislimi na dan...

»... Tako mi je pravila lani babica, in jaz ji verjamem,« je govorila tiho Marica, glavico nekoliko upognjeno, oči v Zdenko uprte. »Tam daleč zunaj, za temi gorami, ki obdajajo našo vas, je čudovit svet, poln čudežev in strahot. Grozno velika mesta so tam in v njih je vse svetlo... Tudi noči ni tam, zakaj vedno goré ob hišah žareče luči. Brez prestanka drdrajo zlate kočije — pomisli Zdenka: zlate — po ulicah, in ljudje hodijo vedno lepooblečeni, ponosni, veliki... To so mesta, Zdenka!... In še naprej, dalje od teh mest, je morje, veliko, neizmerno morje, in na tem morju plavajo hiše...«

Katinka se je zdrznila.

»Hiše, praviš, da plavajo... O Marica, če je res? Ali veš za gotovo, da plavajo?«

Marica se je zasmejala hudomušno in se je odkašljala.

»Čisto gotovo, da plavajo hiše! Babica mi je rekla...«

Ozrla se je Marica ponosno naokrog po sestricah in se je še vedno smejala.

Metka je prijela Marico za roko in ji je pogledala v oči:

»Povej še kaj, tako rada poslušam. In tako lepo znaš pripovedovati kakor nihče izmed nas; še Cilka in Zdenka ne... Kaj ne, Marica, da boš?«

»Bom, ker ti hočeš, Metka. — Glej, tam za morjem, daleč, daleč od mest, daleč od bregov, tako daleč, da se je treba voziti do tja po morju celo leto: tam je čudovita zemlja — mi je pravila babica — vsa lepa in bogata, neizmerno bogata. Drevesa dajejo toliko sadja, da ga imaš zadosti za živež, in to sadje je tako sladko, kakor nobeno na svetu. Vse polno

Vesela vožnja.

gozdov je tam; do neba se dvigajo vrhovi in nebeško-lepe ptice se zibljejo na teh vrhovih in pojó in govorijo . . .«

»Govorijo?« se je začudila Katinka in je odprla usta. Marica se je oddahnila.

»Seveda govorijo . . . No, bom kar naprej pripovedovala! V tisti deželi so tudi grozne zveri, tako velike kakor hiše . . . In te strašne živali divjajo venomer preko polj in tulijo in grizejo. Vse polno jih

je v gozdovih. Ljudje se jih bojé; zato jih streljajo s puškami... In še veliko čudovitih stvari imajo tam. Veš, Katinka, tam žro tudi ljudje svoje sorodnike in jih davijo in koljejo. O, grozno je tam in strašno!»

»Jaz bi ne šla tja!« je vzkliknila Zdenka in hipoma so se ji zresnila lica. »Ali počakaj, Marica, bom še jaz pripovedovala. Toda nekaj drugega kakor ti. Linkarjeva Rozi mi je bila pravila to zgodbo. Pa poslušajte! Nekoč je živel daleč od tukaj, tam pri morju, človek, ki je ropal in moril. Živel je v neki votlini s svojimi tovariši. V to votlino so spravljali uropane stvari. — Jasnega večera se je preoblekel ta tolovaj — ime mu je bilo Mihéj — v meniha, romarja, in je šel v vas. Sivolas župnik se je izprehajal po vrtu župnišča in je molil. Mračilo se je že vednobolj. In tedaj je stal pred župnikom neznan menih. Bil je to preoblečeni tolovaj. Župnik ga ni spoznal in ga je peljal v svojo sobo. Tu mu je pravil menih, da prihaja iz Jeruzalema. Govoril je lepo in si sproti izmišljeval. Dobri župnik ga je pogostil in mu je odkazal spalnico pod svojo sobo. Ko se je odpravljaj župnik k počitku, je odkril pokrito luknjico na tleh, da bi videl, če menih spi ali čuje. Toda, o groza!... Menih ni imel več brade in tudi halje ne. Brada in halja sta ležali na mizi. Torej tolovaj! — Župnik se je prestrašil in je omedlel. Kmalu pa je jel klicati na pomoč. Tedaj se je zgodilo nekaj čudnega. Celo župnišče se je nenadoma potreslo, pretresljiv žvižg je zaoril v menihovi spalnici in šipe v oknih so padale razbite na tla. Kakor iz tal so vreli razbojniki skozi okna in so streljali v župnika, a nobena krogla ga ni zadela. Zgodil se je menda čudež. Vsa soba je žarela v čudni beli luči. Tolovaji so se prestrašili in so pobegnili. Tako je bil župnik otet. — Tolovaja Mihéja so pa šele čez tri leta zasačili in ga obesili na vislice.«

Zdenka je prenehala s svojim pripovedovanjem in je zrla vprašujoče svoje sestrice. Vse so bile tiho in so se bale.

»O, strašna zgodba! In ta Mihéj, da je bil tak! Grozen človek!« se je začudila Cilka.

Lojzička se je pa zasmejala.

»Saj ni bilo to res. To je laž, jaz že ne verjamem...«

Kakor užaljena je bila Zdenka.

»Da ni bilo res? ... Le čakaj me, Lojzka! Ničveč te ne bom imela rada, če mi ne boš verjela. Ta povest se je res zgodila.«

Katinka si je poravnala mehke valčke lās in je nagnila glavo k Zdenki.

»Jaz tudi še nekaj vem; a to je drugačna povest kakor tvoja in Maričina. — V tistih časih je bil človek, ki je hotel v Indijo Koromandijo. To je dežela pod nami in je čudovita. Ta človek si je želel v to deželo in je res prišel v njo. Šel je po gozdu in je prišel do prepada. Izpodrsnilo mu je in je zdrčal v brezdno. Tu se mu je odprl nov svet: zlate, smehljajoče pokrajine, daljna polja, sinje, z medom preobložene goré; s klobasami okrašena drevesa in mlečne reke, vinski studenci: vse kakor naslikano. In ta človek je šel in je jedel in je pil. Nato je pa splezal nazaj na zemljo. Vsi njegovi znanci so medtem pomrli. Sto let je bil v Indiji Koromandiji. Tako hitro mu je minul čas.«

»To je tudi lepa povest!« so hvalile sestrice Katinko.

»Kaj ne, da lepa? ... O, in še veliko jih vem...«

Cilka jo je pogledala ostro.

»Misliš, da veš samo ti? ... Vse vemo: Lojzička in Metka in vse...«

Pogovarjale so se te čenčice naprej in naprej. Njihova lica so se smehljala in rdela in oči gorele...

Cvetinomiški.

Poletno jutro.

Ptički oznanjajo dan,
vzhod se že rdeče žari;
pri cerkvi oglašja se zvon
in delavce pridne budi.

Kak se vrhovi blesté,
megle iz dolov bežé;
odpirajo duri se hiš,
na delo, kdor more, hiti.

Kozaček.

